

Юрій Володимирович ОРЛОВ,
доктор юридичних наук, професор
(Харківський національний університет
внутрішніх справ, м. Харків)

Ярослав Валерійович СТУПНИК,
кандидат юридичних наук, доцент
(ДВНЗ «Ужгородський національний
університету», м. Ужгород)

«ЛІСОВА ЗЛОЧИННІСТЬ» ЯК КРИМІНОЛОГІЧНИЙ ФЕНОМЕН: ПОНЯТТЯ, ОЗНАКИ, ЗАКОНОМІРНОСТІ ВІДТВОРЕННЯ

Стаття присвячена кримінологічному аналізу феномену злочинності у сфері лісового господарства («лісової злочинності»). Встановлено, що є метаскладним політико-економічним, інституціональним феноменом кримінальної експлуатації лісів. З кримінально-правової перспективи він виражається у системі кримінальних правопорушень, ознаки складів яких передбачені різнорідними статтями КК України: від складів кримінальних правопорушень проти довкілля й до злочинів у сфері господарської діяльності, службової діяльності тощо. З функціональної точки зору «лісова злочинність» передбачає експлуатацію всіх компонентів лісу: рослинного, тваринного світу (в тому числі й зокрема через незаконне полювання), а також земель лісового фонду. Основними тенденціями відтворення «лісової злочинності» є: 1) інтеграція політико-інституціональної та економіко-інституціональної діяльнісної складової; 2) інституціоналізація вторинних, кондиційних та паразитарних кримінальних практик; 3) перерозподіл впливу

між політико-економічними акторами лісокористування під впливом фактору війни; 4) латентизація «лісової злочинності» у зв'язку з окупацією окремих територій України, зокрема частин Донецької, Луганської, Запорізької, Херсонської областей, Автономної Республіки Крим; 5) інтенсифікація заподіяння шкоди лісовому господарству України внаслідок бойових дій, зумовлених ними лісових пожеж.

Ключові слова: довкілля, злочинність, «лісова злочинність», кримінальна експлуатація, інституціональність, порубка лісу, незаконне полювання, контрабанда, війна, протидія злочинності.

Постановка проблеми. XXI століття ознаменувалося критичною потребою в переосмисленні та зміні підходів до природокористування. Гостра кліматична криза зі сталою тенденцією до загострення показників якості природного простору життя людства спонукає до системної трансформації практик у сфері використання ресурсів довкілля, захисту останніх від надмірних форм експлуатації, в тому числі й зокрема кримінальної. І це не лише завдання окремо взятої країни. Це – загальнопланетарний порядок денний. Кожна держава має докладати максимум зусиль для того, аби забезпечити базові, фундаментальні умови для збереження життя, гарантування права майбутніх поколінь на життя. Екологічні обструкції – фактор десуверенізації, тобто такий чинник, що не осмислюється та не вирішується в межах окремої державної юрисдикції. Рівень осмислення цих проблем – наддержавний.

В цьому контексті справжнім викликом вітального характеру можна вважати ті задачі, що постають перед кримінологічною наукою і практикою у сфері захисту довкілля від злочинного на нього тиску. На їх вирішення спрямовувало свої зусилля ціле сузір'я талановитих дослідників: П. С. Єпринцев, О. В. Заїчко, О. Г. Кальман, В. В. Коваленко, О. М. Костенко, В. К. Матвійчук, М. Г. Максименцев, Г. С. Поліщук, В. В. Сазонова, А. А. Тернавська, Ю. А. Турлова й деякі інші. Втім, поза специфікованим аналізом лишився феномен злочинності у сфері лісового господарства, або «лісової злочинності». Водночас, саме раціональне використання лісових ресурсів становить одну з базових умов відновлення кліматичної рівноваги на Землі. Попри це кримінальна експлуатація лісу навіть в умовах війни зберігає своє інституціональні риси, які підлягають самостійному дослідженню.

Метою цієї статті є виявлення, опис та пояснення сутності й ознак феномену «лісової злочинності», встановлення закономірностей його відтворення.

Виклад основного матеріалу. Концепція запобіжної діяльності та операційний дискурс Інтерполу передбачає використання категорії «лісова злочинності» («forestry crime»). Під нею зазвичай розуміється *злочинна діяльності (що здійснюється всупереч національному чи міжнародному законодавству) у лісовій галузі, яка охоплює весь ланцюг поставок: від заготівлі (незаконна рубка) та транспортування до переробки, продажу,*

торгівлі (перепродажу), імпорту та експорту, включаючи підробку документів (службове підроблення), корупцію та відмивання коштів¹. Дещо ширшим, але, во «лісова злочинність» послуговують й аналітики Світового банку, вивчаючи зі свого боку криміногенні ризики на світові ринки деревини і не тільки. Цей вид злочинності, з їх точки зору, складається з незаконної порубки, незаконного зайняття земель лісового фонду, підпалів лісів, браконьєрства щодо об'єктів дикої природи, посягання на державні та приватні ліси, корупції².

Як можна бачити, категорія «лісова злочинність» характеризується досить широким обсягом, що в цілому відповідає тому розумінню лісового господарства, яке нами сформовано вище, змісту основних його компонентів. Цей обсяг включає і кримінальні форми безпосередньої експлуатації лісу, в тому числі й відповідний сегмент незаконного полювання (об'єкти тваринного світу у складі лісової екосистеми, елемент лісових ресурсів – у логіці Лісового кодексу України, та благо Природи – у логіці юснатуралізму), і забезпечувальну, і паразитарну кримінальну активність (зокрема, корупцію). У зв'язку з цим в цьому дослідженні будемо використовувати терміни «лісова злочинність» та «злочинність у сфері лісового господарства» як ідентичні, взаємозамінні.

Розгортаючи кримінологічний концепт лісової злочинності або злочинності у сфері лісового господарства, варто використати допоміжний ракурс аналізу, що формуються поруч зі структурно-функціональним, описаним вище і в межах якого нами виділено *три базові підсистеми лісового господарства, які умовно позначені як користування, охорона та адміністрування*. Додатковий ракурс представлений інституціональною оптикою, крізь яку наочно вимальовуються два відповідні **інституціональні модули лісового господарства: економічний та екологічний**. Їх виділення зумовлено запитом на пізнання соціально-правової, юснатуралістичної сутності лісової злочинності, окреслення як проявлених її контурів, так й імпліцитних властивостей, саме з яких і виводяться стратегічні засада протидії її відтворенню.

Як і будь-яка сфері діяльності, пов'язана з користуванням природними ресурсами, лісове господарство передусім сформувалося як економічний інститут. Незважаючи на природнозахисні функції та обмежене експлуатаційне значення лісів в Україні, на практиці, наголошує Б. М. Головкін, лісогосподарська діяльність має комерційний характер, орієнтованість на експорт лісоматеріалів й одержання валютної виручки.

¹ Global Forestry Enforcement. Strengthening Law Enforcement Cooperation Against Forestry Crime / INTERPOL. URL:

<https://www.interpol.int/content/download/5149/file/Global%20Forestry%20Enforcement%20Prospectus%202019-web.pdf>.

² Strengthening Forest Law Enforcement and Governance Addressing a Systemic Constraint to Sustainable Development. Sustainable Development Network / Environment and Agriculture and Rural Development Departments ; The World Bank. Report No. 36638-GLB. August 2006. URL: <https://documents1.worldbank.org/curated/en/330441468161667685/pdf/366380REVISED010Forest0Law01PUBLIC1.pdf>.

Понад 90 % доходів лісгосподарських підприємств складають прибутки від реалізації ділової та паливної деревини на внутрішньому і зовнішньому ринках. Такий стан справ неабияк стимулює інтенсивну заготівлю деревини, у тому числі шляхом незаконних порубок лісу¹. Незважаючи на закладений у доктрині Лісового кодексу України примат екологічного призначення лісів над економічним, у діяльності Держлісагентства, обласних управліннях лісового та мисливського господарства і у підпорядкованих їм спеціалізованих лісових підприємствах панує комерційний підхід. Великий попит на лісоматеріали в умовах недофінансування лісової галузі державою стимулює пріоритетний розвиток самоокупних і швидко прибуткових напрямів ведення лісового господарства. Існуючий напівринковий, напівплановий державний механізм господарювання, з одного боку, дозволяє виживати в об'єктивно складних умовах, а з другого боку, забезпечує приховування реальних масштабів обігу деревини і грошових коштів від її реалізації. В умовах неврегульованості обігу деревини це породжує «тіньовий обіг» і незаконні операції з лісоматеріалами на внутрішньому і зовнішньому ринках².

Тож в основі операційної компоненти доміанти економізму у відношенні до лісів – привласнення та перетворення людиною лісових ресурсів (перш за все і в основному – дерев, деревини), відділення їх від світу Природи та на наділення міною вартістю, себто суто соціальною рисою. Відтак, лісове господарство є сегментом перетворення природного на соціальне. Однак, вже в останньому реченні прихована тавтологія. Ще А. Ф. Зелінський обґрунтовував думку про те, що соціальне – це особливим чином організоване біологічне (природне). І, вочевидь, був правим. Тобто розподіл між економічним та екологічним модусом лісового господарства – така ж умовність, як і узвичаєний в кримінологічній доктрині розподіл факторів детермінації злочинності та окремого кримінального правопорушення на біологічні та соціальні.

Крім того в цьому контексті не можна не сказати про концепцію (чи радше мисленнєву установку), що розгортається у роботах мислителів *Foundation for Future*, щодо вибудовування візії майбутнього через встановлення не споживацьких, а партнерських відносин із Природою. Або ж радше так: споживання, використання Природи на партнерських засадах, наділення природи суб'єктністю.

Ключове питання – підкреслює Т. Бебешко: «Як нам, людям різних націй, жити разом в умовах, коли клімат однозначно змінюється і часто змінюється непередбачувано?». Тобто порушується питання про принципи співіснування людини з людиною та людини з природою, зокрема економічних. Наприклад, Болівія ухвалила закон про права Матері-природи. Зробила відповідні інституціональні структури, які забезпечують права

¹ Заїчко О. В. Запобігання незаконній порубці або незаконному перевезенню, зберіганню, збуту лісу : монографія / За наук. ред. Б. М. Головкина. Харків : Право, 2019. С. 6.

² Заїчко О. В. Запобігання незаконній порубці або незаконному перевезенню, зберіганню, збуту лісу : монографія / За наук. ред. Б. М. Головкина. Харків : Право, 2019. С. 12.

матері-природи. Тепер права природи враховуються у розрахунку ВВП. Вони це зробили, щоб спробувати вийти на іншу форму взаємин між людиною та природою. Ми вже були рабами природи, коли людина найбільше боялася. Ми вже намагалися бути господарями природи. Тепер новий етап. Ми виходимо на партнерські стосунки. Починаємо розуміти, що споживаємо екосистемні послуги, навіть наша розмова – споживання екосистемних послуг. Ми споживаємо. І якщо я в партнерстві, то компенсуватиму те, що взяв»¹.

Відтак в межах цієї парадигми розуміння активу (вмістилище майбутніх доходів) характеризується виходом за межі ресурсного (привласнюючого, експлуатуючого) бачення й представлення ширшої панорами через невикористання ресурсів. Актив як невикористання – це принципово інакший погляд на Природу загалом, в тому числі й на ліс, лісове господарство, зокрема. При цьому й межі самого лісового господарства, зокрема його функціоналу, розширюються: лісовий актив як невикористані природні ресурси розкривається у майбутньому профіті в низці інших галузях економіки, в тому числі й банківському, фінансовому секторі за рахунок уникнення втрат внаслідок негативних кліматичних змін, що зачіпають чи не всі без виключення аспекти людської життєдіяльності.

І знову ж таки, слухними в цьому аспекті є зауваження Т. Бебешка, який наголошує, що наразі розвивається паралельна, екологічна, економіка з усіма її складовими. Адже що сталося у світі за останні 20 років? Поява на ринках продуктів, кінцевим споживачем якого не людина, а природа. Існують продукти, пов'язані з *неспоживанням екосистемних послуг, які торгуються ринково*. Наприклад, з'явився *механізм ринкової оцінки відмови від експлуатації лісових угідь*. У Бразилії та деяких африканських країнах платять *ринкову вартість за невирубаний ліс*². І це досить складно сприймається в узвичаєному, багато в чому вже архаїчному (в контексті викликів ХХІ ст.) мисленні ресурсорієнтованої економіки, зокрема і в тій парадигмі управління лісами, яка на сьогоднішній день склалася в Україні.

Також не зайвим буде наголосити і на тому, що вже сьогодні негативний вплив кліматичних змін є фактом та враховується при плануванні у банківсько-фінансовому, монетарному, фіскальному секторах. Наочним тому прикладом є підготовлена у 2021 р. Банком Англії доповідь «Управління фінансовими ризиками, пов'язаними зі змінами клімату, і вимоги до капіталу»³. Відповідно, ця авторитетна фінансова інституція, діяльність якої супроводжується потужним інтелектуальним центром міждисциплінарного охоплення, наголошує, по-перше, на тому, що ризики,

¹ Бебешко Т. Клімат – нова економіка. *Економічна правда*. 2018. 13 серпня. URL: <https://www.epravda.com.ua/publications/2018/08/13/639456/>

² Там само.

³ Climate-related financial risk management and the role of capital requirements. Prudential Regulation Authority Climate Change Adaptation Report 2021 / Bank of England. 2021. URL: <https://www.bankofengland.co.uk/-/media/boe/files/prudential-regulation/publication/2021/october/climate-change-adaptation-report-2021.pdf>.

пов'язані зі зміною клімату, є загальноекономічними та глобальними. По-друге, – на вимогах до доцільної інвестиційної політики, до управління капіталами, які не мають направлятися на експлуатацію природних ресурсів, не мають їй сприяти; навпаки – мають виставлятися відповідні фінансові бар'єри, що робили б невикористання природних ресурсів та, натомість, стимулювали невикористання саме як актив. Це ж стосується й лісових ресурсів, які у такій оптиці мають вже трансформуватися у лісові активи.

Т.Бебешко слушно підкреслює: «Як же ж сумно, що тільки зараз починають казати про біорізноманіття та зміну клімату, як про економічні активи... Дрібничка полягає в тому, що ми поводимося з нашими активами (*assets*) – як з ресурсами (*resources*) і навпаки. Ба гірше – часто, як із роздрібними товарами (*retail goods*)»¹. І такий підхід має бути змінений, має бути змінена філософія ставлення до Природи, управління нею. А від цього – й до економіки. У такому підході, на нашу думку, криється фундаментальний потенціал у сфері зниження інтенсивності кримінальної експлуатації лісів. Відтак економічний та екологічний модули є тісно взаємопов'язаними, взаємозалежними і розглядаються лише як аналітично відокремлені складники цілісного утворення, блага, яким є ліс, що своєю чергою є елементом загальнопланетарної екосистеми, до якої входить і людство, і кожна окрема людина.

Однак, здійснена аналітична розмітка на економічний та екологічний компоненти (осереддя предметної діяльності) зроблена нами не безпідставно. Економіко-інституціональний модул лісового господарства так чи інакше змушує розглядати лісову злочинність як *злочинність економічну*, або у сфері економіки (як кому до вподоби). Відтак на її відтворення поширюються базові, інституціональні закономірності економічної злочинності загалом. А таких чимало як у світовому вимірі, так і у національному, специфічному щодо факторів та проявів становлення української державності.

Прийнято вважати, що економіка є базисом існування та стабільного розвитку будь-якої сучасної держави. Відповідно, формування ефективної системи економічних відносин, стійкої до негативних зовнішніх впливів та водночас інтегрованої до міжнародного економічного простору, є одним із найважливіших завдань національної політики держави². Стратегія національної безпеки України, затверджена ще Указом Президента України від 26 травня 2015 р. № 287/2015, визнала забезпечення економічної безпеки одним з основних напрямів державної політики України. У ній цілком обґрунтовано зазначалося, що економічна безпека може бути досягнута лише у поєднанні розвитку внутрішньо- й зовнішньоекономічних відносин і системної протидії організованій економічній злочинності й

¹ Бебешко Т. З бесіди... / Блог Facebook. 2017. 14 грудня. URL: <https://www.facebook.com/taras.bebeshko>.

² Юртаєва К. В. Сучасні тенденції економічної злочинності в Україні. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2. С. 109.

«тінізації» економіки¹. Відповідно ж до Стратегії національної безпеки, затвердженої Указом Президента України від 14.09.2020 року № 392/2020, це розуміння доповнено тією обставиною, що можливості адаптації економіки, систем життєзабезпечення та цивільного захисту до зміни клімату є недостатніми². Тобто є бачення того, що кліматичні зміни, які в тому числі спричиняються кримінальною експлуатацією природи, негативно впливають на національну економіку; остання зостається дезадаптивною.

Ідентичні, однак специфіковані під умови російсько-української війни пріоритети визначені й у Стратегії забезпечення державної безпеки від 16.02.2022 р., де основними завданнями державної політики у сфері забезпечення державної безпеки визначено забезпечення економічної безпеки, системна протидія економічному тероризму як суспільно небезпечній діяльності, спрямованій на дестабілізацію та/або завдання іншої шкоди економіці з метою досягнення політичних цілей³. У зв'язку з цим протидія економічній злочинності залишається не лише одним із пріоритетних завдань правоохоронних органів, а й базою забезпечення національної безпеки України⁴.

Відповідно до положень Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року стан розвитку економіки України протягом останніх 10 років не давав змоги забезпечувати національні економічні інтереси. Протягом 2010–2019 років стан економічної безпеки оцінювався як незадовільний із погіршенням показників практично за всіма складовими до небезпечного рівня у 2012 році та 2014–2015 роках. За розрахунками Міністерства економіки України, здійсненими відповідно до Методичних рекомендацій щодо розрахунку рівня економічної безпеки України, затверджених наказом Міністерства економічного розвитку і торгівлі України від 29 жовтня 2013 року № 1277, середнє значення рівня економічної безпеки за цей період становило 40 % – зона рівня незадовільного стану (за результатами перерахунку рівня економічної безпеки України за основними складовими економічного характеру). У 2019 році рівень економічної безпеки України становив 43 %, а за підсумками першого півріччя 2020 року – 41 %⁵.

¹ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 26.05.2015 р. № 287/2015. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/562022-41377>.

² Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 14.09.2020 року № 392/2020 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/347/2021#n2>.

³ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 грудня 2021 року «Про Стратегію забезпечення державної безпеки»: Указ Президента України від 16.02.2022 р. № 56/2022. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/562022-41377>.

⁴ Юртаєва К. В. Сучасні тенденції економічної злочинності в Україні. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2. С. 109.

⁵ Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року «Про Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року»: Указ Президента України від 11 серпня 2021 року

Загалом показники всіх основних складових економічної безпеки залишаються низькими, що зберігає високими ризики прояву масштабних дестабілізаційних явищ у розвитку економіки в довгостроковій перспективі. При цьому одними з ключових викликів і загроз серед іншого у зазначеній стратегії обґрунтовано вказується на:

- високий рівень тінізації економіки;
- втрату доходів бюджету внаслідок поширених явищ «сірого» імпорту та контрабанди, схем ухилення від оподаткування, розмивання бази оподаткування шляхом використання «низькоподаткових» юрисдикцій;
- погіршення екологічної ситуації та зміна клімату, наслідки яких можуть найближчим часом спричинити економічний спад в аграрному секторі та пов'язаних з ним видах переробної промисловості;
- корупція;
- поширення явища легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом¹.

Як можна бачити, корупція, відмивання коштів, здобутих злочинним шляхом, високий рівень тінізації економіки, бюджетні зловживання – однієї маркерів як функціонування економічної системи держави в цілому, так і тенденцій відтворення економічної злочинності, зокрема. Варто визнати, що сфера розпорядження бюджетними ресурсами та управління природними благами, природоохорони лишаються одними з найбільш криміналізованих.

Загалом, використовуючи інституційний підхід, можна вказати на те, що економічні злочини порушують економічні інтереси певних суспільних інститутів. Держава є інститутом, що реалізує виконання інституційної угоди з приводу реалізації економічних інтересів, що являє собою особливу форму взаємодії інституцій. Держава встановлює правила та форми взаємодій суспільних інститутів з приводу економічних інтересів, які реалізуються через відповідні механізми державного управління. Від рівня економічної злочинності залежить національна безпека держави, адже здебільшого високий рівень економічної злочинності призводить до порушення економічних інтересів не лише суб'єктів економічної діяльності, але й інтересів держави та національних інтересів загалом².

Аналіз офіційної статистики дає змогу дійти висновку, що загалом на економічні злочини припадає лише 6% у структурі всієї злочинності в Україні. Водночас їм все ще притаманний високий рівень латентності, який за різними підрахунками сягає 80–90%³.

№ 347/2021 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/347/2021#n2>.

¹ Там само.

² Грицишен Д. О., Супрунова І. В., Лисак С. П. Економічна злочинність як суспільне явище та загроза державній безпеці. *Інвестиції: практика та досвід*. 2020. № 4. С. 140–151. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/24_2020/22.pdf.

³ Ніпіаліді О. Профілактика економічної злочинності як важливий напрямок діяльності правоохоронних органів: стан, тенденції, проблеми. *Актуальні проблеми правознавства*. 2020. № 4 (24). С. 62.

Зменшення кількості зареєстрованих злочинів у сфері господарської діяльності свідчить про значне зниження активності служб у виявленні економічних злочинів, при чому у 2016–2022 рр. майже 75% всіх розпочатих кримінальних проваджень щодо даних злочинів були порушені лише за 6 статтями з 34-х, передбачених у відповідному розділі ККУ: ст. 199 КК (18 %), ст. 213 КК (15 %), ст. 209 КК (15 %), ст. 205 КК (9 %), ст. 204 КК (9 %) і ст. 203-2 КК (9 %)¹. Водночас у правоохоронній практиці майже повністю відсутні факти виявлення кримінальних правопорушень, передбачених ст. 210 КК України «Нецільове використання бюджетних коштів, здійснення видатків бюджету чи надання кредитів з бюджету без встановлених бюджетних призначень або з їх перевищенням» (0,5 %) і ст. 210 КК України «Видання нормативно-правових актів, що зменшують надходження бюджету або збільшують витрати бюджету всупереч закону» (0 %). Це вказує на певну вибірковість дій правоохоронних органів у протидії злочинам у сфері господарської діяльності².

За останні п'ять років значно збільшилася кількість облікованих випадків легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом. Стрімке зростання кількості зареєстрованих випадків легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом, можна пояснити не стільки погіршенням криміногенної обстановки в країні, скільки активізацією роботи правоохоронних органів у напрямку протидії легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом. Серед тенденцій економічної злочинності за останні десять років відмічається збільшення кількості кримінальних посягань, учинених з використанням інформаційно-телекомунікаційних технологій. Частина звичайних економічних злочинів перейшла до категорії кіберзлочинів. Так, привласнення або розтрата майна у банківських установах часто вчиняється шляхом внесення неправдивої інформації, яка обробляється в електронно-обчислювальних машинах, автоматизованих системах, комп'ютерних мережах або зберігається на носіях такої інформації, що робиться особою, яка має право доступу до неї, наприклад бухгалтером або касиром-оператором. Легалізація доходів, одержаних злочинним шляхом, також часто вчиняється шляхом використання можливостей сучасних комп'ютерних технологій у фінансовій і банківській сферах. Цей злочин нерідко називають «кібервідмивання грошей»³. Основні місця серед предикатних злочинів займають злочини, пов'язані з привласненням, розтратою майна або заволодіння ним шляхом зловживання службовим становищем, незаконні дії з документами, фіктивне підприємництво та

¹ Дунас М. О. Організація діяльності правоохоронних органів у протидії злочинам у сфері господарської діяльності, що вчиняються службовими особами. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2019. № 1. С. 174. URL: http://www.lsej.org.ua/1_2019/48.pdf; Ніпіаліді О. Профілактика економічної злочинності як важливий напрямок діяльності правоохоронних органів: стан, тенденції, проблеми. *Актуальні проблеми правознавства*. 2020. № 4 (24). С. 63.

² Юртаєва К. В. Сучасні тенденції економічної злочинності в Україні. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2. С. 110.

³ Там само. С. 111.

шахрайство¹.

Традиційно для України значним сегментом економічної злочинності є корупційна. Вона загрожує національній безпеці України, впливає практично на всі сфери суспільного життя – соціальну, правову, політичну. Корупція є передумовою і наслідком функціонування тіньової економіки держави, а суб'єкти корупційних діянь – одні з основних споживачів послуг з відмивання коштів, і водночас – неодмінні учасники більшості схем їхнього «відмивання». Саме тому без радикального зниження рівня корупції заходи щодо детінізації національної економіки, запобігання та протидії організованій злочинності не дадуть очікуваного ефекту. Спроби побороти корупцію лише за допомогою вибіркового покарання за корупційні діяння не будуть ефективними, оскільки залишаються глибинні чинники цих соціальних поведінкових деструкцій².

Також варто погодитись із тими дослідниками, які наголошують, що економіка України залишається ураженою діяльністю організованих злочинних груп. Організована економічна злочинність залишається найбільш розповсюдженою у бюджетній і банківській сферах, вугільній промисловості та в сфері земельних правовідносин³. Однак з приводу цієї думки слід зробити декілька зауважень. По-перше, починаючи з 2014 р. вугільна промисловість структурно поступається своїм місцем за ступенем криміналізованості іншим сферам і галузям природокористування. Не вдаючись у деталі, лише наголосимо, на тому, що саме сфера природокористування (надрокористування загалом, лісове господарство, рибне господарство й управління водними біоресурсами тощо) є однією з тих, яка найбільшою мірою вражена організованою злочинністю. В цьому контексті цілком обґрунтованими видаються й судження О. Г. Кальмана, який стверджував, що рівень економічної злочинності протягом ХХ століття з року в рік зростав у всіх країнах світу незалежно від ступеня економічного розвитку, а в кінці його досяг транснаціональних масштабів і почав загрозувати національній та міжнародній безпеці⁴.

Ми ще повернемося до цієї тези далі. Тут же, натомість, зробимо друге зауваження: економічна злочинність в Україні є не просто організованою, а сягає рівня суперорганізації, що в кримінологічній науці та вже й у законодавчому полі прийнято називати олігархізацією. І це є ще однією специфікою і тенденцією відтворення економічної злочинності в Україні.

Можна стверджувати, небезпідставно наголошує М. Г. Максименцев, що економічні актори на сьогоднішній день є потужними політичними гравцями. А враховуючи апріорні телеологічні установки їх діяльності, що

¹ Ніпіаліді О. Профілактика економічної злочинності як важливий напрямок діяльності правоохоронних органів: стан, тенденції, проблеми. *Актуальні проблеми правознавства*. 2020. № 4 (24). С. 63.

² Там само. С. 64.

³ Юртаєва К. В. Сучасні тенденції економічної злочинності в Україні. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2. С. 113.

⁴ Кальман О. Г. Стан і головні напрямки попередження економічної злочинності в Україні: теоретичні та прикладні проблеми : монографія. Х. : Гімназія, 2003. С. 10.

візуалізуються у спектрі цілей максимізації прибутку, здійснюваний з їхнього боку вплив на політичну систему держави виявляється вкрай деструктивним, характеризується широким спектром криміногенних наслідків (зокрема, для загальної злочинності загалом), чинником стагнації соціального розвитку¹. При тому істотною рисою вітчизняної (як і багатьох інших пострадянських) економічної системи є її симбіотичність, зрощеність відверто кримінальних, некримінальних тіньових та легальних інститутів із залученням до їх функціонування широких верств населення. Екологічна злочинність взагалі є вельми потужним фактором, що впливає не тільки на економіку, політику, але й на суспільство загалом, постає чинником широкоформатної криміналізації і влади, і суспільства. Кримінальні практики у цій сфері є стійкими, відтворюються за принципами самоорганізації систем, а тому цілком закономірно можуть бути віднесені й до розряду функціонально автономної чарунки організованої злочинності².

Здійснений нами аналіз феномену, а також латентності злочинності у сфері лісового господарства (що більш детально буде описано у другому розділі цього дослідження), а також зібрані експертні оцінки як серед працівників цієї галузі, так і серед прокурорів, працівників Департаменту стратегічних розслідувань Національної поліції, засвідчують, що лісовій злочинності у повній мірі властиві перелічені риси й тенденції відтворення економічної злочинності в Україні. Можна з упевненістю стверджувати про існування так званої «лісової мафії». За цією умовною і дещо алегоричною назвою криється цілком реальна структура, усталені практики кримінальної експлуатації лісу шляхом використання численних корупційних схем, засобів політичного прикриття, яке в тому числі послуговується інструментами правотворчості. Визнання таких широких меж криміналізації лісового господарства змушує визнати ту обставину, що до ланцюгів кримінальних практик залучені в тому числі й представники депутатського корпусу, Уряду, правоохоронних органів.

Отже, фіксуючи ці обставини, наголосимо: злочинність у сфері лісового – організований вид економічної злочинності. При цьому не можна оминати увагою і те, що внутрішні ринки збуту нелегально отриманої деревини є вельми обмеженими, і фінансово, і інституціонально, що актуалізує вихід цієї злочинності за межі України, набуття нею рис *транскордонності*. Так чи інакше, але переміщення незаконно вирубленої деревини передбачає її трансфер через державний, митний кордон України, наявність іноземного актора, що формує попит на таку деревину, стимулюючи відповідні кримінальні промисли. Механізми такої взаємодії є гібридними, окрім нелегально добутої природної сировини включають в себе й низку легальних (з процедурної точки зору) господарських операцій, в тому числі й зовнішньо-економічних, а також операції прикриття та забезпечення, зокрема корупційні правопорушення.

¹ Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надрокористування : монографія. Харків, 2019. С. 62.

² Там само. С. 63.

Слушними в цьому контексті видаються зауваги Т. В. Мельничук, яка зазначає, що організована злочинна діяльність у сфері зовнішньоекономічної діяльності являє собою певну соціальну підсистему, наділену функціональністю, за рахунок чого і відбувається консолідація злочинних елементів та формування їх організованості. Діяльність організованих злочинних формувань у зовнішньоекономічній сфері спрямована на отримання прибутку від економічних операцій «виробництво-споживання», які включають в себе також постачання товарів і послуг за допомогою міжнародної торгівлі. Відмінність між організованими злочинними угрупованнями та іншими бізнесовими структурами в даному випадку полягає в тому, що постачання здійснюється нелегально. Тим часом, це не знижує стійкого попиту на такі товари та послуги, що частково провокує розгортання організованої злочинної діяльності у зовнішньоекономічній сфері¹.

Легальні зовнішньоекономічні операції надають організованим злочинним угрупованням можливість та засоби для приховування незаконної діяльності; створюють додаткові механізми для відмивання незаконно одержаних коштів; служать джерелом для відображення законно отриманих доходів у податкових документах тощо. На підставі аналізу матеріалів кримінальних справ виявлено зворотний зв'язок, зокрема, «інвестування» злочинно здобутих коштів у легальний зовнішньоекономічний бізнес. При тому для більшості учасників організованої злочинної діяльності у зовнішньоекономічній сфері характерною є приналежність до законної підприємницької діяльності, а також те, що структура та ієрархія ролей у злочинних угрупованнях зовнішньоекономічної спрямованості зазвичай повторює формальну структуру організації, в якій їх створено². До того ж не можна не врахувати і те, що частка контрабанди лісу кругляку є значно нижчою за частку експорту переробленої деревини з нелегально вирубленого лісу. За експертними оцінками відповідне співвідношення складає 30 % до 70 %. Відтак, забезпечення функціонування подібних схем вивезення деревини передбачає залученість цілком легальних суб'єктів господарювання, виробничих підприємств, що здійснюють обробку та переробку деревини.

В той же час цілком зрозуміло, що лісова злочинність не зводиться виключно до транскордонної, навіть у її організованому сегменті. Остання є лише окремим фрагментом досліджуваного різновиду кримінальних практик, хоча і таким, що значною мірою стимулює незаконну вирубку лісу.

Не менш значущий ракурс кримінологічного аналізу репрезентований *еколого-інституціональним модусом* злочинності у сфері лісового господарства. Він формує інакше сприйняття цього феномену, не у розрізі економіко-обструктивного функціоналу, а в біовітальній оптиці, налаштування якої дають змогу побачити

¹ Мельничук Т. В. Організовані форми злочинної діяльності у зовнішньоекономічній сфері: кримінологічне дослідження : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Одеса, 2009. С. 9.

² Там само. С. 10.

аутодеструктивну сутність кримінальної експлуатації лісу. Так, саме аутодеструктивну, свого роду «суйдальну» сутність, що упосліджує права майбутніх поколінь, розриває зв'язки між минулим та майбутнім, підриває, зрештою засади співжиття. Саме у такому світлі, визначення засад колективного співжиття сприймається Природа загалом та ліс, зокрема у Новій Зеландії. Ліс як основа колективної ідентичності новозеландців... Осмислення та сприйняття цієї тези можливі виключно через усвідомлення принципової єдності людини, спільноти та Природи і здатності використовувати останню як чинник соціальності, як фактор суспільної консолідації. В цьому випадку злочинне посягання на ліс – це посягання на блага спільноти, її засновки, її самоідентифікацію. Гадаємо, справа не тільки в так званій екологічній свідомості, а ширше – у метафізичних началах колективного, державного устрою, що тривалий час і наполегливо спочатку знищувались радянською імперією, а згодом – войовничим невіглаством новоявлених буржуа, що постали на руїнах планової советської економіки, її виробничих комплексів. У безбожній, матеріалічтиній системі співжиття споживацьке відношення до природи є домінуючим. Зрештою воно трансформується у експлуатацію природи, зокрема й кримінальну, що має своїм наслідком руйнацію екосистем, безкінечним пошуком українцями своєї ідентичності і національної ідеї.

Відповідно до Індексу екологічної ефективності (*Environmental Performance Index*) Україна займає 60 місце у світі. Найгірші показники в оцінці України становлять такі категорії: якість атмосферного повітря, умови для збереження біорізноманіття, стан екосистемних послуг, санітарія та управління відходами. У Стратегії екологічної безпеки та адаптації до зміни клімату на період до 2030 року основними проблемами у сфері охорони навколишнього природного середовища та природних ресурсів, які негативно впливають на здоров'я людей та сталість екосистем, визначено такі:

- забруднення навколишнього природного середовища викидами в атмосферне повітря та скидами у водні об'єкти від промислових підприємств;
- нераціональне використання основних природних ресурсів та їх виснаження;
- забруднення поверхневих, підземних та морських вод;
- недостатня лісистість території України;
- деградація земельних ресурсів;
- відсутність ефективної системи хімічної безпеки;
- відсутність достатньої інфраструктури та ефективної системи управління відходами, що призводить до масового утворення несанкціонованих звалищ відходів і численних порушень Закону України «Про відходи» та інших нормативно-правових актів;
- відсутність дієвої системи державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища;

- недостатність частки територій для збереження біорізноманіття та ресурсів для забезпечення розвитку природно-заповідного фонду України;
- посилення глобальної зміни клімату і негативних наслідків для ряду секторів економіки і сфер життєдіяльності людини;
- негативний вплив наслідків Чорнобильської катастрофи та тимчасової окупації території України на стан навколишнього природного середовища та здоров'я людей;
- недостатня інтеграція природоохоронних і кліматоохоронних аспектів в секторальні і регіональні політики;
- недостатність освітнього та науково-технічного супроводу для вирішення викликів у сфері охорони навколишнього природного середовища щодо зменшення впливу, пом'якшення наслідків та адаптації до зміни клімату¹.

Економічний стан української лісової галузі та екологічний стан українських лісів є незадовільним. Матеріальна база лісового господарства потребує суттєвого оновлення. У багатьох регіонах України збільшилася частка ослаблених і всихаючих лісів, зокрема похідних ялинників Карпат. Вимагають безвідкладного вирішення питання підвищення адаптаційної здатності лісових екосистем до зміни клімату та антропогенного впливу. Тому ліси потребують посиленого догляду та здійснення заходів у них на засадах екологічно орієнтованого та наближеного до природи лісівництва².

В Україні, як і в багатьох інших країнах світу, стрімко поширюється масове всихання хвойних лісів, пов'язане із зміною клімату, та зменшується опір до масового заселення шкідливими комахами, зокрема короїдами. Так, станом на 2020 рік загальна площа всихання становила 395,4 тис. гектарів, з яких соснові насадження на площі майже 200 тис. гектарів, що вже перевищує річні показники минулого року.

Близько 0,8 млн. гектарів лісів, у тому числі захисні лісові насадження лінійного типу, не надано у користування, перебувають на землях запасу та у незадовільному стані. Значні площі займають малоцінні та похідні деревостани, які потребують заміни. Потребує удосконалення система інформаційного забезпечення лісової галузі відповідно до сучасних вимог щодо збалансованого лісоуправління, моніторингу та інвентаризації лісів. Актуальним також є підвищення ефективності та якості лісовпорядних робіт з урахуванням вимог щодо цифрової трансформації, прозорості та публічності лісогосподарської діяльності³.

¹ Про схвалення Стратегії екологічної безпеки та адаптації до зміни клімату на період до 2030 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.10.2021 р. № 1363-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1363-2021-%D1%80#Text>.

² Там само.

³ Про схвалення Стратегії екологічної безпеки та адаптації до зміни клімату на період до 2030 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.10.2021 р. № 1363-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1363-2021-%D1%80#Text>.

Серед основних проблем у сфері лісового господарства, які виділяються на рівні стратегічно важливих у відповідній Державній стратегії управління лісами України до 2035 року, є:

- 1) необхідність забезпечення балансу між екологічними, економічними та соціальними функціями ведення лісового господарства;
- 2) недосконалий розподіл функцій управління, що призводить в окремих випадках до дублювання функцій або втрати їх виконання;
- 3) незбалансованість системи правовідносин між суб'єктами лісового господарства з урахуванням можливої наявності конфлікту інтересів;
- 4) високий рівень корупції та незаконної діяльності в лісах;
- 5) дисбаланс фінансового забезпечення лісгосподарської діяльності, відсутність належного фінансування заходів з ведення лісового господарства та дефіцит відповідних фахівців у галузі;
- 6) погіршення санітарного стану лісів;
- 7) недостатня лісистість території України;
- 8) застаріла інформація про ліси та лісове господарство України;
- 9) ускладнення реалізації прав власності (користування) на ліси;
- 10) відсутність механізмів управління лісами комунальної власності;
- 11) відсутність економічних механізмів стимулювання запровадження природозберігаючих технологій або їх елементів, охорони, захисту, розширеного відтворення лісів, зокрема на землях приватної власності;
- 12) відсутність прозорого механізму продажу деревини; незаконні рубки та обіг незаконно добутої деревини¹.

Перераховані проблеми є на стільки причинами поганого стану лісів, скільки наслідками збереження у лісовому господарстві та загалом сфері управління природними ресурсами сталих кримінальних практик, криміналізованості цієї галузі, що у кримінологічній науці, як правило, пов'язується з феноменом екологічної злочинності. Тож еколого-інституціональний модус злочинності у сфері лісового господарства змушує говорити про останню не лише як організовану економічну злочинність, а й екологічну, або радше як *про комбіновану еколого-економічну злочинну діяльність*.

Екологічна злочинність здатна не лише самодетермінуватися, адаптуватися, ретранслювати інформацію про кримінально-інституційні практики майбутнім агентами тіньової економіки, а й чинити системний спротив спробам обструкції її структур і механізмів. Останнє зауваження видається особливо важливим, адже інкорпорує екологічну злочинність (в тому числі й злочинність у сфері надкористування, лісового господарства та ін. – прим. наша – Ю. О., Я. С.) до складу не просто організованої злочинності у її вузькому, кримінально-правовому (та й те не надто вдало

¹ Про схвалення Державної стратегії управління лісами України до 2035 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 29.12.2021 р. № 1777-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1363-2021-%D1%80#Text>.

визначеному) аспекті, а у широкому кримінологічному її розумінні як, перш за все, системи організованих економічних, політичних кримінальних практик, що спричиняють шкоду довкіллю¹. Її найбільш істотними рисами, як організованої злочинності в еколого-економічній сфері, М. Г. Максименцев небезпідставно вважає системність, інтегрованість з владними структурами, стійкість, наявність розвинених механізмів самовідтворення (до числа яких, серед іншого, належать і корупційні схеми), ретрансляції кримінального досвіду, в тому числі й в межах апарату публічного адміністрування, вплив на формування й реалізацію державної й місцевої економічної, екологічної, частково – зовнішньої, правової і безпекової політики, істотна шкода довкіллю².

З переліченими М. Г. Максименцевим ознаками цілком можна погодитись. Ще академік А. П. Закалюк наголошував на тому, що вершиною організації убезпечення діяльності злочинних об'єднань є їх «хождение во власть» та захоплення кінцевої влади³. І якщо про захоплення влади представниками умовної «лісової мафії» не йдеться, хоча б через те, що політична влада є для них не ціллю, а засобом, то про наявність у вищих і центральних органах державної влади, а також органах місцевого самоврядування налагоджених механізмів кримінальної кооперації, важелів впливу на прийняття політичної значущих для сфери лісового господарства рішень, варто говорити, варто досліджувати. Але поки що констатуємо це як даність, як іманентну кримінологічну ознаку лісової злочинності. І використання публічного, адміністративного ресурсу лише підкреслює умовно «суїцидальну», яскраво виражено аутодеструктивну природу лісової злочинності як злочинності передусім (і ми на цьому наполягаємо з етичних, аксіологічних позицій) екологічної.

Варто підтримати позицію Ю. А. Турлової, яка визначає екологічну злочинність як соціальне явище, що має небезпечний для суспільства, об'єктивно-функціональний, соціально-конструктивний характер та проявляє себе в поведінці, яка заборонена кримінальним законодавством та посягає на навколишнє природне середовище чи його окремі об'єкти, екологічну безпеку та природні ресурси, створюючи небезпеку біологічним основам існування людства⁴. Дійсно, має йтися саме про небезпеку біологічним основам існування на Землі. То який же ще має бути гносеологічний пріоритет, якою ще, як не еколого-домінуючою має бути оптика кримінологічного чи будь-якого іншого дослідження екологічної злочинності загалом та злочинності у сфері лісового господарства, зокрема.

Роблячи проміжний висновок, гадаємо у нас є підстави для того, аби

¹ Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надрокористування : монографія. Харків, 2019. С. 67.

² Там само. С. 67–68.

³ Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика : у 3-х кн. Кн. 2. К. : Видавничий Дім «Ін Юре», 2007. С. 294.

⁴ Турлова Ю. А. Протидія екологічній злочинності в Україні: кримінологічні та кримінально-правові засади : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.08 / Інститут держави і права ім. В. М. Корецького Національної академії наук України. К., 2018. С. 3.

запропонувати два визначення досліджуваного виду злочинності: вузьке та широке. У вузькому розумінні **злочинність у сфері лісового господарства (лісова злочинність)** постає як історично мінливий, масовий соціально-правовий феномен, що виражається у вчиненні кримінальних правопорушень проти лісу як елементу довкілля і які передбачені ст. ст. 245 та 246 КК України. Таке розуміння є операційним, може бути використане з обмеженим пізнавальним та практико перетворювальним потенціалом, але при цьому воно забезпечує достатню сфокусованість на проблемі безпосередньої незаконної порубки лісу, його перевезенні, зберіганні, збуті, а також знищення або пошкодження лісових масивів. У цьому випадку лісова злочинність як «forestry crime» фактично зводиться до предметно центруючого її елементу – кримінально-промислової порубки лісу, тобто «timber crime» (або розширено у дискурсі Інтерполу – «illegal logging and illicit timber trafficking») та дотичного до неї необережного заподіяння шкоди лісу.

У широкому розумінні **злочинність у сфері лісового господарства** можливо визначити як *стійкий різновид економіко-екологічної організованої злочинності, що виражається в інституціональних, заборонених законом про кримінальну відповідальність, масових, понадсумативних соціальних практиках сфері управління, користування, відтворення та охорони лісів, що посягають на екологічну безпеку, природні основи біологічного життя та соціальності, загрожують біологічним і цивілізаційним основам існування людства.* Цей підхід відображає інституціональну природу лісової злочинності, що є крос-системною, відтворюється і як економічна, і як екологічна, і як організована злочинність з елементами політичних кримінальних практик. Відтак діапазон кримінально протиправних діянь, що складають її зміст, виявляються набагато більш широким та окрім тих, що передбачені ст. ст. 245, 246 та 248 (в частині полювання на представників лісової фауни) КК України, як **первинні кримінальні практики**, охоплює також і ті, які передбачені такими статтями:

1) **вторинна злочинність**: а) транскордонна логістика: ст. 201-1 (переміщення через митний кордон України поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю лісоматеріалів або пиломатеріалів цінних та рідкісних порід дерев, лісоматеріалів необроблених, а також інших лісоматеріалів, заборонених до вивозу за межі митної території України); б) забезпечувальна корупція серед персоналу митниці, Державної прикордонної служби України, інших правоохоронних органів; в) операції з незаконно отриманим майном – ст. 209 (легалізація (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом) КК України;

2) **кондиційна злочинність**, що створює передумови для лісової злочинності первинного штибу. Здебільшого це корупційна злочинність (ст. ст. 364, 368, 369-2 КК України), а також службове підроблення (ст. 366 КК України; наприклад, надання контролюючим органам недостовірної інформації про діяльність у сфері лісового господарства, щодо виконання умов і правил діяльності у цій сфері, про прибутки та обсяги вирубок, місця

діяльності і т. п.) серед персоналу Державної лісової охорони, Національної поліції, лісгоспів та кореспондуюча їм корупційна злочинність лісокористувачів (ст. 369 КК України), за рахунок якої забезпечується *невтручання* цих суб'єктів у незаконну порубку лісу;

3) **паразитарна злочинність**, під якою можливо розуміти в основному корупцію у сфері лісового господарства, тобто кримінальна експлуатація бюджетних ресурсів, лісгосподарського майна й суміжних можливостей кримінального збагачення, що виникають у зв'язку з виконанням організаційно-розпорядчих, адміністративно-господарських, владно-представницьких функцій службовими особами підприємств, установ та організацій лісового господарства всіх форм власності. Таким чином паразитарна злочинність у сфері лісового господарства – це сегмент переважно корупційної злочинності, що реалізується у компоненті загального адміністрування, кадрової політики (включаючи зловживання службовими повноваженнями з боку службових осіб вищих, центральних органів державної влади при вирішенні кадрових питань у галузі), управління майном, розпорядження бюджетними коштами (ст. ст. 191, 364, 368, 369-2), а також спрямоване на забезпечення цих злочинів службове підроблення (ст. 366 КК України), ухилення від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів) (ст. 212 КК України), легалізація отриманого злочинним шляхом майна (ст. 209 КК України).

Найпоширенішими прикладами паразитарних кримінальних правопорушень у сфері лісового господарства України, що значною мірою є аналогічними із іншими сферами діяльності державних та комунальних підприємств, установ, організацій (в тому числі й у сфері надрокористування¹), є:

- протиправне відчуження майна та заволодіння ним фальсифікацією документів, зокрема приховування реального обсягу вирублених дерев;

- нецільове використання коштів, виділених на ведення лісового господарства, зокрема на лісовідновлювальні роботи, завищення обсягів виконаних робіт з метою розкрадання коштів;

- придбання обладнання за вищими, ніж ринкові, цінами, переважно за бюджетні кошти;

- надання в оренду приміщень, майнових об'єктів та матеріальних цінностей при занижених ставках оплати порівняно з ринковими;

- фальсифікація підсумків перевірки фінансово-господарської діяльності суб'єктів лісового господарства щодо використання та збереження матеріальних цінностей (коштів), неповнота нарахування та сплати податків, незастосування штрафних і фінансових санкцій, безпідставне застосування пільг при оподаткуванні тощо.

¹ Документування та розслідування злочинів, вчинених у сфері надрокористування. URL : <https://helpiks.org/8-46646.html>.

Таким чином, підсумовуючи, зауважимо, що кримінологічний аналіз злочинності у сфері лісового господарства доцільно здійснювати на інтегративній платформі, у поєднанні вузького та широкого підходів у її розумінні. При цьому наполягаємо й відстоюємо ту позицію, що соціально-правова природа лісової злочинності, її сутнісний зміст визначається саме на засадах методології юснатуралізму та етики партнерських відносин людини з Природою, у системі координат яких остання є базовим засновком існування, вихідною точкою та межею біовітальності, фундаментом соціальної ідентичності. Тож і посягання на ці засновки варто розглядати не то, щоб прояв варварства і невігластва (на це можна було б списати природокористування, що існувало до ХХ ст.), а глибше – як саморуйнівну соціальну практику.

М. Г. Максименцев підібрав під опис подібної практики дуже влучну алегорію: «... Деякий техніко-етичний «розлам», «соціальна антиматерія», яка є джерелом спрямованої на природу агресії, що в не унормованих, науково необґрунтованих формах без сумніву перетворюється на антропо-техногенне насильство, об'єктом якого постає біосфера...»¹. І далі вчений робить застереження, що категорія «насильство» використовується у вказаному контексті зі значною часткою умовності. Певна річ, що ані подібної (антропо-техногенної) форми, ані виду насильства правнична наука не знає. Втім, потреба у глибинному розумінні сутності злочинного природокористування вимагає розширення усталених академічних меж сприйняття дійсності, в тому числі й перш за все – її дискурсивної оболонки, яка постає дисциплінарно-проміжною. Юриспруденція вимушена шукати свої начала в суспільстві, людині, природі. А тому й правнична категоризація так чи інакше, але змушена налагоджувати семіотичні мости, формувати міждисциплінарні смисли². Саме у зоні таких міждисциплінарних смислів формується розуміння сутності злочинності у сфері лісового господарства і як об'єкту кримінологічного дослідження, і як об'єкту керованого, системного, комплексного обструктивного впливу. Значення останнього важкого переоцінити для збереження життя на планеті, для забезпечення права майбутніх поколінь на життя, права бути. З цих позицій і виходимо на безпосередній аналіз цього різновиду кримінальної експлуатації Природи не тільки на національному, а й на глобальному рівні.

Висновки. Підсумовуючи, зауважимо, що «лісова злочинність» є метаскладним політико-економічним, інституціональним феноменом кримінальної експлуатації лісів. З кримінально-правової перспективи він виражається у системі кримінальних правопорушень, ознаки складів яких передбачені різнорідними (різнороздільними) статтями КК України: від складів кримінальних правопорушень проти довкілля й до злочинів у сфері господарської діяльності, службової діяльності тощо. З функціональної точки зору «лісова злочинність» передбачає експлуатацію всіх компонентів

¹ Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надкористування : монографія. Харків, 2019. С. 73.

² Там само. С. 73.

лісу: рослинного, тваринного світу (в тому числі й зокрема через незаконне полювання), а також земель лісового фонду.

Основними тенденціями відтворення «лісової злочинності» є: 1) інтеграція політико-інституціональної та економіко-інституціональної діяльній складової; 2) інституціоналізація вторинних, кондиційних та паразитарних кримінальних практик; 3) перерозподіл впливу між політико-економічними акторами лісокористування під впливом фактору війни; 4) латентизація «лісової злочинності» у зв'язку з окупацією окремих територій України, зокрема частин Донецької, Луганської, Запорізької, Херсонської областей, Автономної Республіки Крим; 5) інтенсифікація заподіяння шкоди лісовому господарству України внаслідок бойових дій, зумовлених ними лісових пожеж.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бебешко Т. З бесіди... / Блог Facebook. 2017. 14 грудня. URL: <https://www.facebook.com/taras.bebeshko> (дата звернення: 20.02.2024).

2. Бебешко Т. Клімат – нова економіка. *Економічна правда*. 2018. 13 серпня. URL: <https://www.epravda.com.ua/publications/2018/08/13/639456/> (дата звернення: 15.02.2024).

3. Грицишен Д. О., Супрунова І. В., Лисак С. П. Економічна злочинність як суспільне явище та загроза державній безпеці. *Інвестиції: практика та досвід*. 2020. № 4. С. 140–151. URL: http://www.investplan.com.ua/pdf/24_2020/22.pdf (дата звернення: 15.02.2024)..

4. Дунас М. О. Організація діяльності правоохоронних органів у протидії злочинам у сфері господарської діяльності, що вчиняються службовими особами. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2019. № 1. С. 174–176. URL: http://www.lsej.org.ua/1_2019/48.pdf (дата звернення: 15.02.2024)..

5. Заїчко О. В. Запобігання незаконній порубці або незаконному перевезенню, зберіганню, збуту лісу : монографія / За наук. ред. Б. М. Головкина. Харків : Право, 2019. 192 с.

6. Закалюк А. П. Курс сучасної української кримінології: теорія і практика: у 3 кн. Кн. 2: Кримінологічна характеристика та запобігання вчиненню окремих видів злочинів. К. : Видавничий Дім «Ін Юре», 2007. 712 с.

7. Кальман О. Г. Стан і головні напрямки попередження економічної злочинності в Україні: теоретичні та прикладні проблеми : монографія. Х. : Гімназія, 2003. 352 с.

8. Максименцев М. Г. Протидія злочинності у сфері надкористування : монографія. Харків, 2019. 544 с.

9. Мельничук Т. В. Організовані форми злочинної діяльності у зовнішньоекономічній сфері: кримінологічне дослідження : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08. Одеса, 2009. 20 с.

10. Ніпіаліді О. Профілактика економічної злочинності як важливий напрямок діяльності правоохоронних органів: стан, тенденції, проблеми. *Актуальні проблеми правознавства*. 2020. № 4 (24). С. 61–67.

11. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 14.09.2020 року № 392/2020 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/347/2021#n2> (дата звернення: 15.02.2024)..

12. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 15 жовтня 2021 року «Про Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року» : Указ Президента України від 11 серпня 2021 року № 347/2021 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/347/2021#n2> (дата звернення: 15.02.2024)..

13. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 грудня 2021 року «Про Стратегію забезпечення державної безпеки» : Указ Президента України від 16.02.2022 р. № 56/2022. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/562022-41377> (дата звернення: 15.02.2024)..

14. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України» : Указ Президента України від 26.05.2015 р. № 287/2015. URL: <https://www.president.gov.ua/documents/562022-41377> (дата звернення: 15.02.2024)..

15. Про схвалення Державної стратегії управління лісами України до 2035 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 29.12.2021 р. № 1777-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1363-2021-%D1%80#Text> (дата звернення: 15.02.2024)..

16. Про схвалення Стратегії екологічної безпеки та адаптації до зміни клімату на період до 2030 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 20.10.2021 р. № 1363-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1363-2021-%D1%80#Text> (дата звернення: 15.02.2024)..

17. Турлова Ю. А. Протидія екологічній злочинності в Україні: кримінологічні та кримінально-правові засади : дис. ... докт. юрид. наук : 12.00.08 / Інститут держави і права ім. В. М. Корецького Національної академії наук України. К., 2018. 482 с.

18. Юртаєва К. В. Сучасні тенденції економічної злочинності в Україні. *Вісник Кримінологічної асоціації України*. 2018. № 2. С. 109–119.

19. Climate-related financial risk management and the role of capital requirements. Prudential Regulation Authority Climate Change Adaptation Report 2021 / Bank of England. 2021. URL: <https://www.bankofengland.co.uk/-/media/boe/files/prudential-regulation/publication/2021/october/climate-change-adaptation-report-2021.pdf> (дата звернення: 17.02.2024)..

20. Global Forestry Enforcement. Strengthening Law Enforcement Cooperation Against Forestry Crime / INTERPOL. URL:

<https://www.interpol.int/content/download/5149/file/Global%20Forestry%20Enforcement%20Prospectus%202019-web.pdf> (дата звернення: 15.02.2024)..

21. Strengthening Forest Law Enforcement and Governance Addressing a Systemic Constraint to Sustainable Development. Sustainable Development Network / Environment and Agriculture and Rural Development Departments ; The World Bank. Report No. 36638-GLB. August 2006. URL: <https://documents1.worldbank.org/curated/en/330441468161667685/pdf/366380REVISED010Forest0Law01PUBLIC1.pdf> (дата звернення: 15.02.2024).

Стаття надійшла до редакції 30.03.2024

Yurii V. ORLOV,

Doctor of Science in Law, Professor

(Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine)

Yaroslav V. STUPNYK,

PhD in Law, Associated Professor

(Uzhgorod National University, Uzhgorod, Ukraine)

«FORESTRY CRIMINALITY» AS A CRIMINOLOGY PHENOMENON: CONCEPTS, SIGNS, TRENDS OF REPRODUCTION

The article is devoted to a criminological analysis of the phenomenon of criminality in the field of forestry («forestry criminality»). It has been established that the criminal exploitation of forests is a meta-complex political-economic, institutional phenomenon. From a criminal-legal perspective, it is expressed in the system of criminal offenses, the characteristics of which are provided for by various articles of the Criminal Code of Ukraine: from criminal offenses against the environment to crimes in the sphere of economic activity, official activity, etc. From a functional point of view, «forestry criminality» involves the exploitation of all components of the forest: flora and fauna (including and in particular due to illegal hunting), as well as the lands of the forest fund. The main trends in the reproduction of «forestry criminality» are: 1) integration of the political-institutional and economic-institutional activity component; 2) institutionalization of secondary, conditional and parasitic criminal practices; 3) redistribution of influence between political and economic actors of forest use under the influence of the war factor; 4) latentization of «forestry criminality» in connection with the occupation of certain territories of Ukraine, in particular parts of the Donetsk, Luhansk, Zaporizhzhia, Kherson regions, and the Autonomous Republic of Crimea; 5) intensification of damage to the forestry of Ukraine as a result of hostilities caused by forest fires.

Key words: *environment, crime, «forestry criminality», criminal exploitation, institutionality, deforestation, illegal hunting, smuggling, war, combating crime.*